

KIS LAP

MARISKA. (Lásd a 299. l.)

A CZIRKUSI TÜNDEKERKE.

— Beszélyke. —

(Végo.)

IKOR a törtétekkel ekként né mileg tisztába jött, végre gondolkozni kezdett mostani helyzetéről is. Mért nincs senki mellette? Hol vannak mindnyájan? Hát senki sincs, aki ápolja, gondját viselje? Senki sem gondol vele, él-e vagy meghalt? Hol van Pali? vagy Pistika? vagy Mártha néni? Mártha néni! Él-e még, vagy meghalt?

Sokáig gyötrődött ily gondolatokkal, de végre mégis észrevette, hogy van valaki, aki gondját viseli, mert léptek hallatszottak kívül s nemsokára fölnyilt az ajtó és belépett Pali édes anyja.

Már sötét volt s a piszkos, lompos ruhába öltözött asszony fagyugyertyával kezében közeledett a beteg leányka felé. Juliska hirtelen behunyta szemeit, részint mert a gyertya fénye bántotta, részint mert nem akarta látni sem ezt a durva, kellemetlen asszonyt; remélte, hogy ha alvást szinlel, nem kell majd beszélnie. De e reménye nem teljesült, mert az asszony észrevette, hogy ébren volt s oda lépven az ágyhoz, gorombán szólt:

„No, észre tértél már egyszer valahára? Fordulj erre és nyisd ki szemeidet. Nyisd ki, ha mondom. Elég bajom volt már veled eddig, ideje, hogy vége legyen. Annyit szaladgáltam már orvosért, annyit virasztottam melletted, hogy már nem is bírom tovább. Szeretném tudni, hogy fogod fáradságomat megfizetni?”

Juliska nem igen értette e haragos, szemrehányó beszédet. Hát olyan beteg volt ő, hogy annyi baj volt vele? És olyan régóta fekszik már? Semmikép sem tudta kiszámítani, — mikor történt vele az a szerencsétlenség a czirkusban. De Pali anyjának durva megszólítása után kérdezősködni sem akart többé, nem is felelt semmit, csak mozdulatlanul feküdt tovább is.

„Azt mondom, ne komédiázz!” folytató az asszony mérgesen; „nézz ide és beszélj, ha énszólok hozzád. Elég régen várom már, hogy végre eszméletre térj; most hát szedd össze magadat.”

Ez épen nem nyájas üdvözlés volt a hosszas aléltságból épen ébredő beteg számára s Juliska majdnem azt kívánta, bár föl se eszmélt volna még. Fölnyitá szemeit, de nem szólt semmit, csak hallgatta, mint zsörtölődik az asszony tovább.

„Kilencz hosszú napja, hogy itt fekszel, mozdulatlanul, eszméletlenül, mint egy darab fa; kilencz napja! És ezalatt mindig itt kellett lennem, éjjel virasztanom, nappal orvosért gyógyszerért futosnom, — ki fogja ezt megfizetni? Te? Azt hiszed, hogy ezt ingyen tettem? Még csak az kellene! Egy lépésre sem mozdulhatam a házból, nem dolgozhattam semmit, te miattad. Most már szeretném tudni, sokáig fog-e még tartani? Most már meguntam a dolgot, ideje volna, hogy eltakarodjál a házamból, ne légy már terhemre.”

E szivtelen, durva szavak mélyen sérték a szegény beteget; de tehetetlen-

ségében csak hal-

„H-

kem? H-

magamr-

gedjen r-

fáj a fej-

S a-

sohajjal

durva

beteg g-

szólt is-

„H-

gam is

vemből

még ig-

háládatl-

tak ide

tartalak

het, vis-

akiktől

Ez

vozott,

tét szol-

Ju

radt, a

latlanul

rüen p-

semmit

aztán la

melyek

Hát cs-

Kilencz

kilencz

történt

feküdt

nagyon

D-

tett, h-

ségében nem birt még beszélni sem; csak halkán, szakadozva mondá végre:

„Hát mért mondja el mindezt nekem? Ha nem akar ápolni, hát hagyjon magamra. Nem kell nekem semmi. Engedjen nyugodtan meghalnom! Oh, úgy fáj a fejem!”

S a szegény kis leány fájdalmas sohajjal kezei közé szorítá fejét. Az a durva asszony pedig hidegen nézte a beteg gyermek szenvedését s haragosan szólt ismét:

„Hagyjalak magadra? Bizony magam is szeretném! Azt hiszed, jó kedvemből fáradozom itt körülted? És még így köszönöd meg jószágomat, te háládatlan! Nem is tudom, miért hoztak ide hozzám. De hiszen! Nem is tartalak itt sokáig, hanem mihelyt lehet, visszaküldelek kedves rokonaidhoz, akiktől elszöktél. Bajlódjanak ők veled.”

Ezzel fölkapta a gyertyát és eltávozott, magára hagyván Juliskát a sötét szobában.

Juliska, midőn ismét magára maradt, a vánkosba rejté arcát s mozdulatlanul feküdt sokáig, mialatt könnyei sűrűen peregtek. Jó ideig nem is gondolt semmire, csak sirt és sohajtozott; de aztán lassanként eszébe jutottak a szavak, melyeket Pali anyja az imént mondott. Hát csakugyan oly súlyosan beteg volt? Kilencz napja már, hogy fekszik? Már kilencz napja, hogy az a szerencsétlenség történt vele a cirkusban! Ennyi ideig feküdt eszméletlenül, — tehát valóban nagyon súlyosan betegnek kellett lennie!

De hát mi baja? Juliska kísérletet tett, hogy megmozduljon, — de e pil-

lanatban szörnyű fájdalom nyilalt meg lábaiban és derekában. Odakapott s kezével érzé, hogy mindkét lába erősen be van kötözve, ugyszintén dereka is és ugy sajog teste e helyeken, mintha meg volna sebesülve. Most már kezdé a kis leány gyanítani, mi baja volt. Arra emlékezett, hogy ama szerencsétlen este a kocsi kerekei alá került; kétségtelen tehát, hogy a kocsi kerekei keresztülgázoltak rajta; ezer szerencse, hogy ott rögtön meg nem halt.

Ezért volt tehát annyi baja vele Pali anyjának, ezért kellett orvosért, gyógyszerekért szaladgálnia, ezért tett oly durva szemrehányásokat. A szegény kis beteg úgy szeretett volna rögtön fölkelni és távozni, hogy többé ne is lássa azt a szivtelen asszonyt; de hasztalan akart fölemelkedni, — erőtllenül visszaharyatlott s kétségbeesetten látta, hogy nem tud mozdulni, ott kell feködnie tehetetlenül. Az erőlködés után roppant gyengeség lepte meg s behunyt szemekkel félig ájultan dőlt hátra a vánkosra. Észre sem vette, hogy ezalatt valaki halkán fölnyitá az ajtót s lábujjhegyen, óvatosan közeledett az ágyhoz. Sápadt, szomorú arczu asszony volt ez, úgy látszék, mintha maga is csak most kelt volna föl valamely súlyos betegségből. És bizony úgy is volt. Mert a ki most Juliska ágyához lépett, az Mártha néni volt; midőn látta, hogy a kis beteg szemei be vannak hunyva, nem zavarta, hanem leterdelt az ágy mellé és áhitattal imádkozott segítségért az Egek Urához. (Lásd a képet a 304. lapon.)

Juliska azonban nem aludt s észrevette, hogy valaki van ágya mellett. Azt hitte, hogy Pali anyja tért vissza és újból gyötörni akarja durva beszédeivel. Elfordult tehát a falhoz és könnyögőleg szólt:

„Oh ne kinozzon már ismét! Engedjen csak még egy napig nyugodnom . . . aztán elmegyek . . . nem leszek tovább terhére. Elmegyek ha bele is halok!”

Ekkor azonban durva szavak helyett gyöngéd ölelést kapott válaszul, egy kéz szeliden simogatta Juliska haját s egy jól ismert nyájas hang így szólalt meg:

„Juliska, édes leányom, mit beszélsz te halálról? A jó Isten megsegít, mint megsegített engemet, hogy ismét láthatlak. Hát mért fordultál el? Nem akarsz látni Mártha néni?”

Juliska hangosan fölsikoltott s egy pillanat alatt átölelte a jó Mártha néni és sokáig zokogtak mindketten, nem bírván szóhoz sem jutni. Végre Mártha néni mégis legyőzte fölindulását és szólt.

„Kedves gyermekem, most légy nyugodt, nem szabad magadat fölizgatnod, mert akkor még lassabban fog haladni a gyógyulás. Feküdjél szépen csendesen!

„Mártha néni! Kedves jó nénikém! Oh, hát él? Nem halt meg? Mért mondta hát Pistika, hogy soha sem fogom többé látni e földön?”

„Majd elbeszélünk egymásnak mindent, csak most légy nyugodt, hogy sebeid föl ne szakadjanak. Én bizony nagyon beteg voltam, az orvosok már azt hitték, hogy csak néhány óráig fogok élni s akkor küldtem érted Pistikát; de Isten megsegített, jobban lettem s ma már fölkelhettem. Siet-

tem is mindjárt hozzád, mert Pistika elmondta, milyen bajért tégedet.”

„Oh, vigyen el innen, édes nénike! Mentessen meg e helyről! . . . fogadjon vissza gyermekének . . . jó leszek ismét!

Oh, ha itt hagy-

ennél a gonosz asszonynál, meghalok!”

„Ne félj semmit, nem hagylak el. Mihelyt kissé enyhül bajod, átviszlek haza, addig pedig gondodat viselem itt is.”

És a jó néni gyöngéden megsimogató a beteg leánykát, egy szóval sem említé a multakat, nem pirongató, mert látta, hogy Juliska eléggé szenved már különben is. Juliska azt várta, hogy Mártha néni majd szemrehányásokat tesz megszökése, czirkusbeli könnyelmű

AZ UTAS, A NAP ÉS A SZÉL. (Lásd a 299. l.)

szereplés
a jószág
lásan tel

Már
hozta a
lyezte a
tott nel
liska, m
kel elte
deredett
jához és
nek mé
mig an
vul, hog
het vi
anyja el
ván sz
és dörm
mikor M
ni megig
hogy du
fizet mi
kor vég
ságtalan
is kissé
üdt s

„No h
no! Is
ugyan
ápolni,
teszem.
asszony
kának.”

Igy
hétig o
nap me
dig re
iparkod
lás me

szereplése miatt; s midőn e helyett csak a jóságot tapasztalta, meghatva és há-lásan tekintett a jó öreg asszonyra.

Mártha néni aztán kissé rendbe hozta a szobát, kényelmesebben elhelyezte a kis beteget az ágyban, hozatott neki egy csésze tejet s midőn Juliska, megnyugtatta és újabb reményekkel eltelve, végre üdítő álomba szenderedett, Mártha néni kiment Pali anyjához és kérte, engedjen a kis betegnek még néhány napig itt maradni, míg annyira javul, hogy el lehet vinni. Pali anyja eleinte durván szitkolózott és dörögött, de mikor Mártha néni megígérte neki, hogy dusan megfizet mindent, akkor végre a barátságosan asszony is kissé megszelídült s így szólt:

„No hát jól van, no! Isten neki. Nem nagy multság ugyan egy idegen beteg gyermeket ápolni, hanem ha megfizetik, hát megteszem. Ne féljen semmitől, Mártha asszony, nem lesz semmi baja Juliskának.“

Igy aztán Juliska még vagy két hétig ott feküdt. Mártha néni minden nap meglátogatta, a jószívű Pistika pedig reggeltől estig ott ült mellette és iparkodott őt mulattatni. A gondos ápolás mellett aztán a kis leány napról

napra jobban üdült s nem sokára fölkelhetett az ágyból. Végre megjött a nap, midőn Pali anyjától elbucszott s Mártha néniére és Pistikára támaszkodva, még mindig sápadtan ugyan, hazamehetett régi hajlékába.

Mikor belépett a szobába, melyből néhány héttel ezelőtt oly haraggal megszökött, a szégyen és megalázás érzete vett erőt Juliskán s pirulva sütötte földre szemeit. Hova lettek fényes álmái, dicsősége, kincsei?! Minden elmúlt, mint

egy rövid álom, s még a pénznek is vége volt, mert utolsó fillérig oda kellett adni Pali anyja számára! És Jóska meg Gyuri nem fogják-e most még inkább csufolhatni, boszanthatni?

De az első fölindulás csillapulása után észrevette Juliska, hogy csak

tőle magától függ helyzetét jövőre kellemesebbé tennie. Mártha néni szívből megbocsátott, Pistika pedig igazi testvéri szeretettel ragaszkodott hozzá. Jóska és Gyurka, bár pajkos fiuk voltak, nem voltak rossz szívéek s látva a kis leány szenvedéseit, abba hagyták régi ellenségeskedésöket és nyájas barátsággal iparkodtak helyrehozni, amit hajdan vétettek kis rokonuk ellen.

Juliska pedig, midőn végre teljesen visszanyerte egészségét, szintén egészen

A SZARVAS AZ ISTÁLLÓBAN. (Lásd a 298. l.)

máskép viselte magát, mint hajdan. Belátta, hogy mindenki csak a maga körében lehet boldog s ha esztelen tervek után indul, csak fájdalmat és szomorúságot okoz magának és másnak is. A munka nem esett többé terhére, mert örömmel dolgozott s a jó Mártha néni és a fiuk szeretete bőven jutalmazta. És így ezután boldogan és elégedetten élt, soha sem feledve, hogy

Kiknek harag, gyűlölködés
Uralkodik a szívökben,
Azoktól a boldogság, mint
Félénk madár, tovaröpven.

Csak ahol a szeretet él,
S nyajas szó, vig mosoly járja, —
Ott marad meg a boldogság,
Mint fészékben a madárka!

Mibivibel obolyaban übügyebesebek voboltabatobok, hobogy aba mibinabapibi fuburesaba ibirábást hibibaba nébélkübil mebeg tubudtábátobok febejtebenibi, abadobok ebegy ubujababb főbölabadábást. Habadd lábássabam, hobogyaban fobogjábátobok aba jebileben fibiguburaba soborobokabat ebelobolvabasbini. Ebelvábárobom töbolebetebek, hobogy ebegy sebem fobog kibimabarabadni bi köbözübülebetebek. Hibivebetebek Foborgobó babácsibi.

FÖLADVÁNY A SZENT HAJDANBÓL. *)

— A hiányzó rímeket találjátok ki és küldjétek be Forgó bécseinak. —

Áldott atyám, oh ismerj rám
Én vagyok József fiad,
Ki rabbá lett tesvérei
Roszlelkűsége . . . . .

De az Ur máskép akarta —
Az átokból áldás lett
A hajdani rabszolga most
Visel alkirály . . . . .

A királynak csodás álmit
Valamennyi közt nekem
Jutott a legszabatosban
Megértsem s meg . . . . .

Igy hágtam fel fokról-fokra.
És ma alkirály vagyok.
Hajlonganak előttem a
Bölcsék és udvar- . . . . .

De állásom bármi fényes
Magamat el nem bizám.
Nyajas voltam népeimmel
És ítéltem . . . . .

S most is, hatalmamnál kedvesb,
Hogy ölhetlek atyám.
Mégbocsátok testvérimnek,
Áldásodat add . . . . .

*) A pontok száma a kihagyott szó betűinek számát mutatja.

V. A
g
tájair
Nyak
ellen
hogy
anná
csak
sait
s e
böl
mert
vadá
mely
elke
sége
nek

H E G Y I U T T É L E N.

(Képpel a 296. – 297. l.)

Ott, hol forró, égető nyár
Hevében is hó borítja
Havas oldalát és csucsát
És fagyaszt bőszült viharja :

T é l e n á d á z a t o s d ű h b e n
Tör ki rettentő haragja,
És a hegyek görgetegét
Vad tusában fölkarolja.

Ami ut volt nyáron által,
Vak mérgében tele fújja ;
S bedugul a havasoknak
Minden ösvénye és utja.

De a forgalom nem ismer
Semmi akadályt és gátot,
Az előre törő ember
Magának nyilást, rést ás ott.

Haj rá föl a hóviharba,
Haj rá föl a hótengerbe,
Haj rá föl a sziklacsúcsra
Haj rá be a rengetegbe !

Fujtat a mén, nyekerg a szán,
Az emberek kiáltoznak,
Föl és alá reng a jármű
Süppedékain a hónak.

Fel-fel is dől egy-egy szánka
És ki is fordul belőle,
A ki teljes bizalommal
Fiókjába bele üle.

Ostor csattog, bong a csengő
Előre, Isten segéljen ! . . .
S nagysokára czélt érnek. Lám :
Ilyen a hegyi ut télen.

S T R U C Z - V A D Á S Z A T.

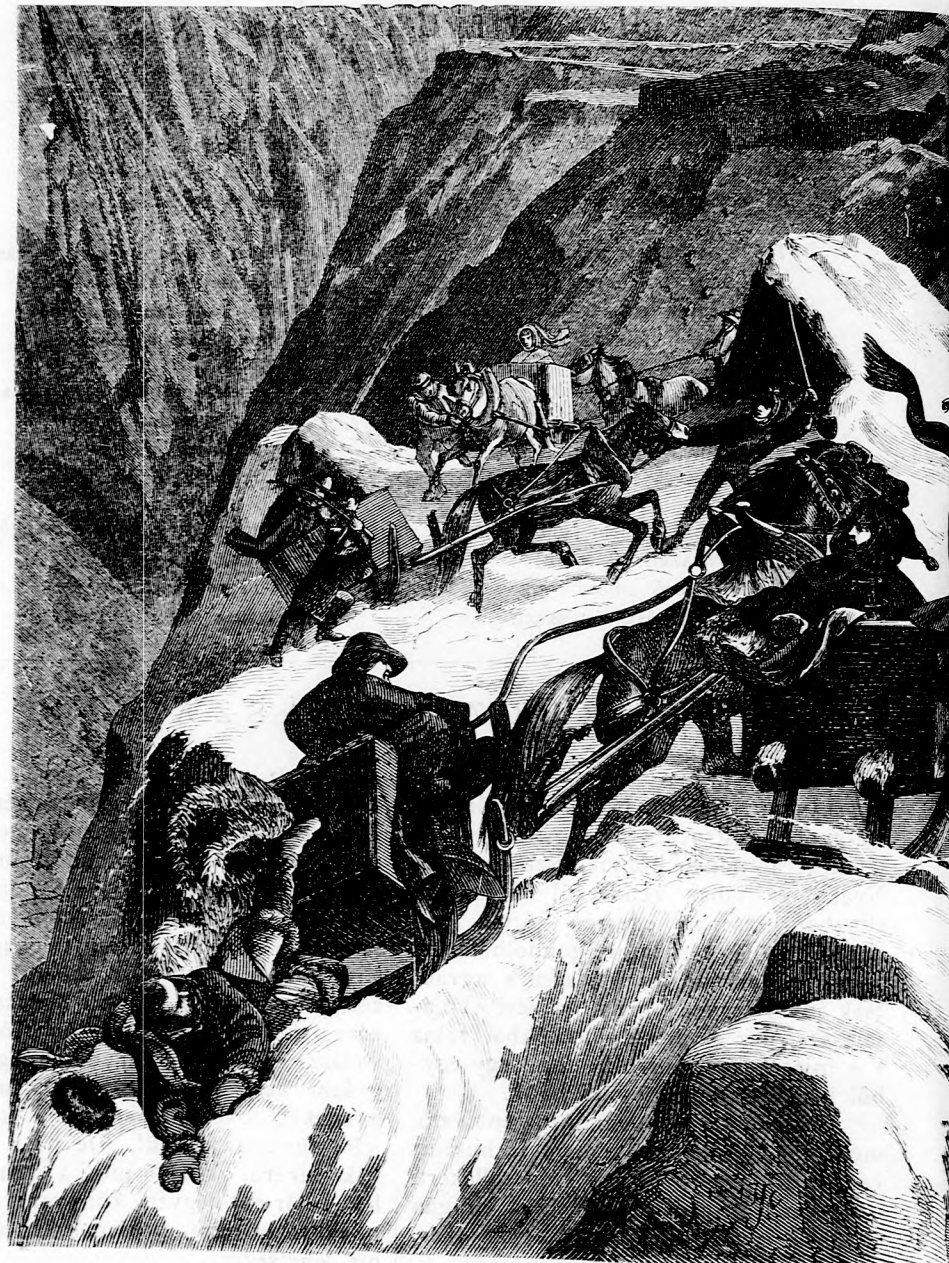
(Képpel a 300. lapon.)

VALAMENNYI ismert madár közt legnagyobb a strucz, mely Afrika forró tájain, a nagy homokpusztákon él. Nyaka és lábai rendkívül hosszúak, ellenben szárnya egészen törpe, úgy hogy repülésre nem is gondolhat. De annál jobban tud ám szaladni s ugyancsak jó ló legyen, mely utóléri. Tojásait a strucz a meleg homokba rakja s e tojások oly nagyok, hogy egy-egyből három ember is jóllakhatik.

A strucz husa nem igen ennivaló, mert nagyon kemény s nem is husáért vadásznak reá, hanem a szép tollakért, melyeket szárnyaiban visel. Ezek drágán elkelnek s női piperére és egyéb ékes ségekre szolgálnak.

A benszülött afrikaiak lóháton mennek strucz-vadászatra, roppant hosszú

ostorral, melynek végén nehéz golyó van. E karikással messziről megfogják a struczot, nyakát körülfogván az ostorral. De ez a módja a vadászatnak nagyon fáradságos és sokszor órahosz-
szat kell sebes vágatva lovagolni a strucz után, míg végre sikerül oly közel jutni hozzá, hogy a karikást nyakára lehet dobni. Biztosabb mód, ha a vadász lesbe áll. E mellett nagyon vigyázni kell ugyan, mert a strucz igen gyanakvó, ovatos madár s a legkisebb jelre futásnak indul. De ha a vadásznak sikerül közel jutni a struczfal-
hoz, hármát-négyet könnyen lelőhet, mielőtt a rémült csapatnak menekülnie lehetséges.

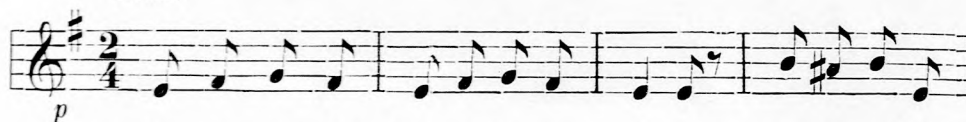
HEGYI UT TÉL (Lásd a 295. l.)

E S T I I M A.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama Kohányi bácsitól.

Lassan.

Kis ke - ze - met öss - sze - té - ve szé - pen. Hoz - zád szó - lok,
Es - te van már. á gyacs - kám ba té - rek, Tő - led csen - des

jó Is - ten az ég - ben. I - mád - ko - zom szi - vem - ből te
é - des ál - mot ké rek, Jó - éj - sza - kát a - pá - nak, ma -

hoz - zád, Hall - gasd meg jó gyer - me - ked fo - há - szát!
má - nak, Jó éj - sza - kát az e - gész vi - lág - nak!

A SZARVAS AZ ISTÁLLÓBAN.

- Aesop meséje.

(Képpel a 293. lapon.)

ASZARVAST nagyon üldözték már a vadászkutyák s nem tudott máshová menekülni, mint egy épen nyitva álló istállóba, melyben több ökör volt a jászolhoz kötve. Egyik ökör figyelmeztet a szarvast, hogy ide rossz helyre menekült, mert itt sok ember fordul meg. De a szarvas csak arra kérte az ökröket, hogy el ne árulják, majd elbukik ő a széna alá úgy, hogy meg nem látják. Az ökrök szívesen ígértek titoktartást és csakugyan nem vette észre a szarvast sem a kisbéres, sem az öreg béres, sem mások, kik az istállóban jártak.

— Lássátok, szólt a szarvas, nem vesz észre senki. Most csak azt várom,

mig egészen beesteledik, aztán tovább szököm.

— Csak lassan, lassan! Maradj csendesen, vigyázz! szólt egyik ökör. Még nem volt itt az az ember, ki legfigyelmesebben szokott mindent megnézni.

És valóban nem sokára jött maga a gazda, hogy megnézze, rendben van-e az istálló. Alig lépett be, már észrevette a szarvasnak a széna közül ki nyuló szarvait; lármát ütött s a szegény szarvast elfogták.

A gazda szeme lát meg mindent legjobban!

JÉZ

PÉLD
az
mai n
igazán
zus ne
ságot.
V
gyógy
szeren
szegén
bünt,
jámbo
N
nemcs
ki ma
a mag
jót, a
száraz
ezzel
gazda

M A R I S K A.

(Képpel a czimlapon.)

MARISKA ugyancsak
 Öltöget, varrogat.
 Varrogat, öltöget,
 Harisnyát kötöget.
 Foldoz is toldoz is
 A serény kis Maris.
 S néha öltésire
 Egy könyccsep pereg le.
 Szegényke Mariska
 Gyászruhat visel a.
 Ki őt az életbe'
 Legjobban szerette :
 Az édes jó anya
 Az ősszel elhala,
 S azóta varrogat
 S keres krajczárokat.
 Öltöget, kötöget
 És gyors öltésire
 A kóny sűrűn pereg.

JÉZUS BETEGET GYOGYIT.

(Képpel a 301. lapon.)

PÉLDÁMAT kövessétek! mondá Jézus
 az ő tanítványainak s ez intés szól
 mai nap is mindenkinek, ki istenfélő,
 igazán erényes életet akar élni. Mert Jé-
 zus nemcsak szóval hirdette a szent igaz-
 ságot, hanem tetteiben is mindig követte.

Vigasztalni a szomorúakat, ápolni.
 gyógyítani a betegeket, gyámolítani a
 szerencsétleneket, segélyt nyújtani a
 szegényeknek és e mellett kerülni a
 bünt, — im ez azon ösvény, melyen a
 jámbor, istenfélő ember halad.

Nem kell ekkor duszgadzagnak lenni,
 nemcsak az gyakorol jótékonyságot,
 ki marokkal szórja a pénzt. Mindenki
 a maga szerény körében tegyen annyi
 jót, a mennyit bir s ha csak egy darab
 száraz kenyert nyújthat az éhezőknek,
 ezzel ép oly érdemet szerez, mint ha a
 gazdag aranyat ad az ő teli erszényéből.

AZ UTAS, A NAP ÉS A SZÉL.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 292. lapon.)

VITATKOZTAK a szél és a nap, melyi-
 kők erősebb. Nem tudták a vitát
 eldönteni, egy vándoron tettek kísérle-
 tet, hogy melyikők birja hamarabb le-
 ragadni a vándor köpenyét. A szél
 kezdte s teljes erejéből fujt, úgy hogy
 a szegény utas alig birt tovább menni.
 De köpenyét csak annál jobban magá-
 hoz szorítá s a szél, akárhogy dühön-
 gött, nem bírta róla letépni.

Mikor a szél boszusan abbahagyta
 a kísérletet, előállt a nap és sütni kez-
 dett mindinkább forróbban, úgy hogy
 az utas homlokáról csorgott az izzadság.
 Végre már nem állhatta tovább a ván-
 dor s nemcsak köpenyét ledobta, ha-
 nem maga is egy fa árnyékába mene-
 kült. Ekkor a nap lett a győztes.

Ebből pedig azt tanuljuk meg,
 hogy szép szerivel, szelid eszközökkel
 mindig többre jutunk, mint erőszakkal.

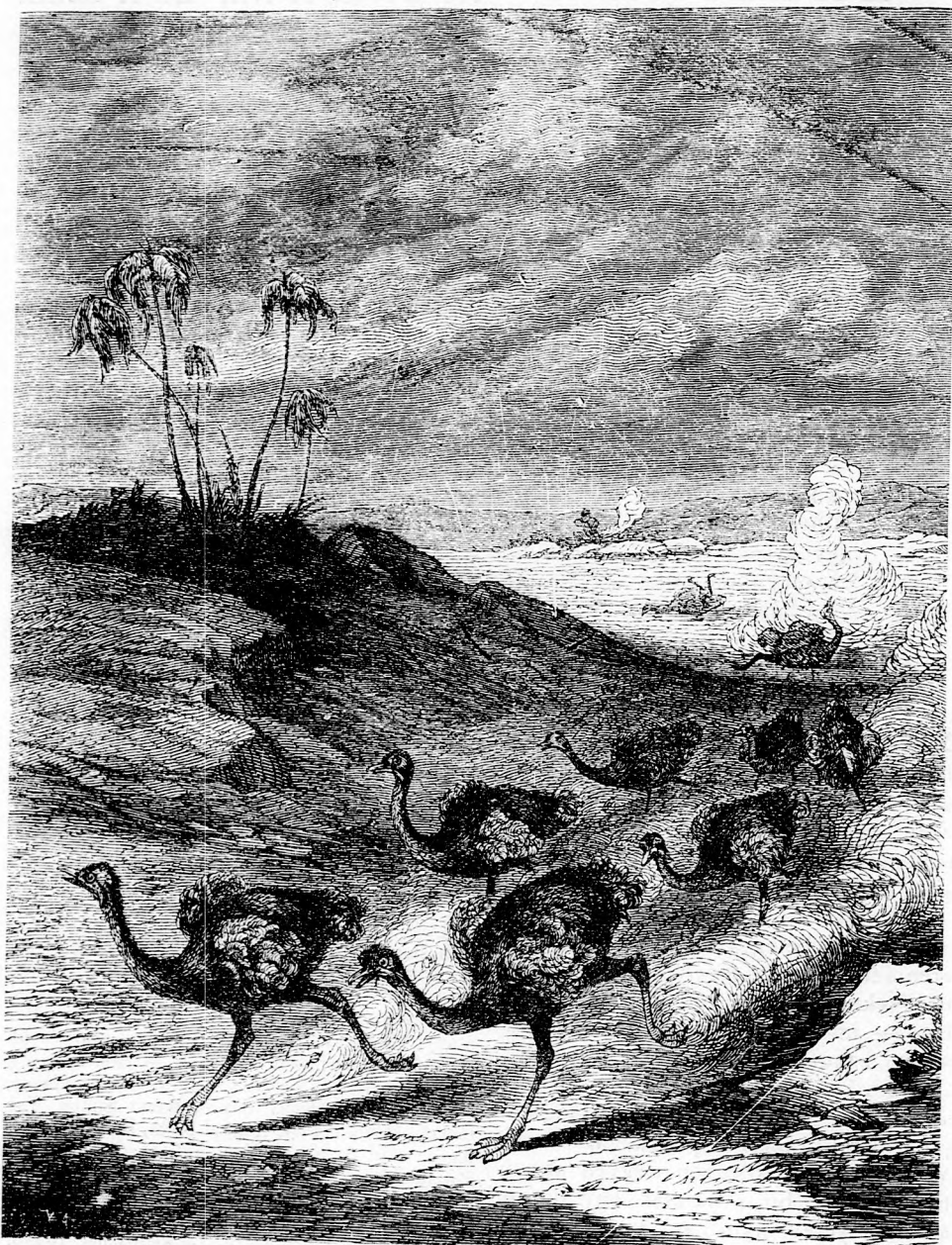
MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” 12-ik számában közlött képta-
 lány megfejtése:

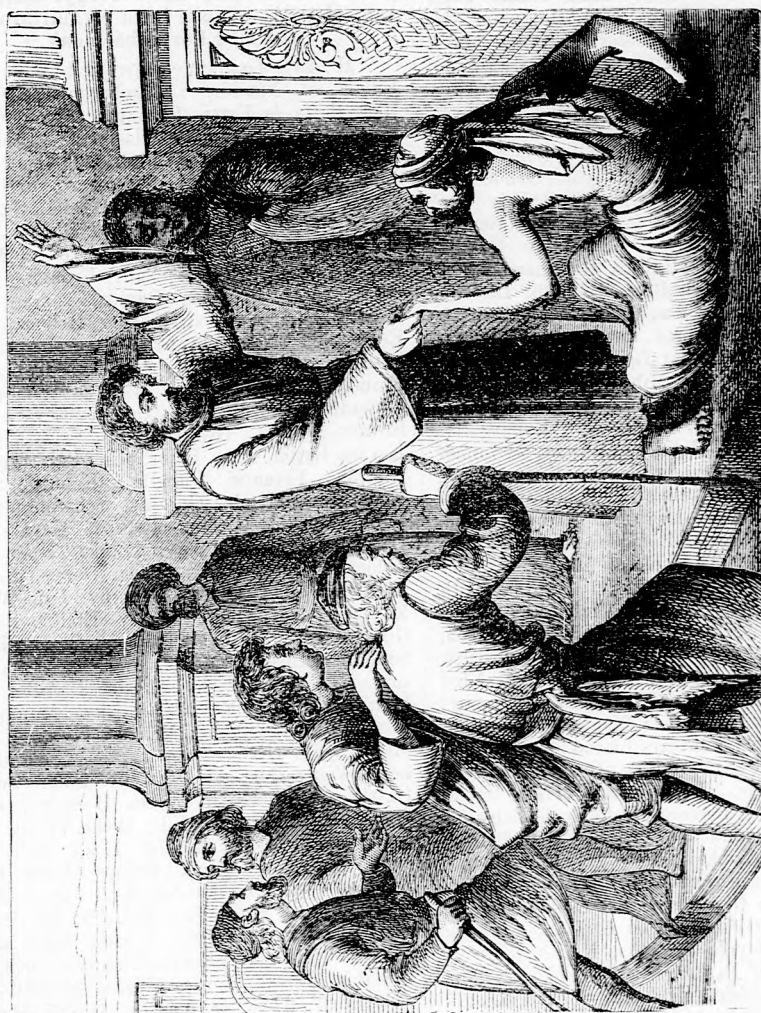
„Kutya.”

Utólagosan érkezett helyes meg-
 fejtők: Szakmáry Mariska, Beöthy Pál, Grosz-
 man Regina és Lederer József, Máj Ilka, Berta
 és Eszti, Borda Gyula, Kocsis Gizella, Szent-
 iványi Anna, Krahl Ernő, Dömötör Izabella,
 Lórik Emma, Alszeghy Pál, Propper Lajos, Bu-
 csányi Gizella, Neubauer Hermína, (kevesebb
 több lett volna; nem kutyaház — csak kutya),
 Lovich Aranka, Zelovics János, Weisz Gábor,
 Kohn Mihály, Kuza János, Bauer Simon, Tar
 Guszti, Böhm Gábor, Angyal Pista, Bleier László,
 Auber Mili és Nina, Wohl Juliska, Mohár Ilon,
 Pátzik Izabella, Gállik István (a házi fölösle-
 ges), Weiss Hermína, Krahl Ernő, Toldy Zsig-
 mond, Toldy Géza, Kiripolszky J., Schön Ka-
 rolin és Fáni, Ivády Jolán, Lackenbacher Rezső,
 Breitner Irma.

*

STRUCZ-VADÁSZAT. (Lásd a 295. l.)

JÉZUS BETEGET GYÓGYIT. (Lásd a 299. l.)

A „KIS LAP“ 13. számában közölt be-
tűtatalány megfajtése:

„Szent János evangélista.“

Helyesen megfajtották: Ambro
Emma és Nándor, Szakmáry Mariska, Lackenba-
cher Rezső, Máj Ilka, Berta és Eszti, Prandter Jó-
zsef, Tamás Erzsébet, Toldy Géza, Mesko Pepi,
Wollak Izabella, Janka és Adél, Hoffmann Szi-
dónia és Muki, Kozma Sándor, Schwarz Aurél,
Tóth Dezső, Allein Tirza és Ofner Dániel,
Szathmáry Janka, Balogh Pista, Kronberg Irma
és Lajos, Burián Aranka, Polifka Ferencz,
Fischer Etel, Grossman Regina és Lederer
József, Hartl Mariska, Sárközy Ilon, Borda
Gyula, Pendl Pali, Frommer Gyula, Grünzwaig
Lipót és Dávid, Palicz Gizella, Ordódy Feri
és Antal, Bokros Gizella és Elemér, Najmányi
Gabriella, Propper Lajos, Stanislaw Gizella,
Krahl Ernő, Korom Mariska, Goldmann Lipót,
Havas Gyuri, Ehrlich Róza, Dömötör Izabella,
Gál Irma, Diébállá Géza, Lórik Emma, Jászfy
Jolán. Az országos prot. árvaház növendékei
közül: Újj Gyula, Lovász Lajos, Kovács Károly,
Geduli Lajos, Szlávik Mihály, Kovács Gyula,
Rau Lajos, Kis Pál, Turcsányi András, Ferenczi
Izabella, Szikszai Flóra és Lenke; Koburg Sa-
rolta, Koós Mari, Metzler Gusztáv, Schwimmer
Karolina, Ilona és Grüner Regina, Kovács Benő,
Darabanth Olga, Kammerer Miksa, Bakonyi
Aranka, Nagy Vilma, Moravetz Ilka és Árpád,
Velösy Károly, Vojnits Ilona, Gerstmann Edu-
árd, Alszegehy Pál, Winkler Miksa, Steiner
Albert, Király Etelka, Bucsányi Piroska, Tóth
Jenő, Michailovics Cornél, Halásy Sándor,
Zlinszky Aladár, Lovich Aranka, Eiserl Irén,
Adler Ilona, Lemle Erzsike, Kovács Juliska,
Mohár Ilon, Wohl Juliska, Auber Mili és Nina
ifj. Végh Mihály, ifj. Kremnitzky Ferencz,
Páztik Izabella, Virág Béla, Neubauer Hermina,
Winterstein Paula, Földváry László, Koós Erzsé,
Weiss Hermina, Szabó Ilka, Gencsy Leontin,
Schossberger Ede, Veisz Vilma, Makra Ilonka
és Ruzsika, Almay Ferencz, Krahl Ernő, Schwim-
mer Jenő, Smirmund Jenő, Breuer Adolf, Polifka
Anna és Janka, Lauka József, Toldy Zsigmond,
Rieger Linka, Szeberényi Izabella, Rüdler Erzsike
és Ilonka (Evan Glista nem helyes elválasztás),
Széll Pista, Antalfi Ilon és Iván, Sárközy
Erzsé, Propper Gyula és Ödön, Kocsós Jolán és
Elemér, Marczell Paulin, Géczy Sándor, Kajaba
Tihamér, Tóth Jóska, Diamánt Oszkár, Kovács
József, Molnár Janka, Balásovich Alice és László,
Gesztí Augustza, Jankovich Gyula, Zlinszky Ida
és Aladár, Lengyel Malvin, Urányi Aladár,
Ugron Zoltán, Lázár Etelka, Unátyinczky Nina,
Pecz Irén, Novák Etelka, Lázár Róza, Wolfgang
Vilma, Kocsy Milike, Kiripolszky J., Schön
karolin és Fáni (Szent és nem Szánt), Ivády

Jolán, Hrabovszky Tihamér, Horváth Misi,
Breitner Irma, Moravetz Ilka és Árpád, Szikszay
Sándor, Hóbor Kálmán.

A „KIS LAP“ 13-ik számában közölt furesa
írás megfajtése:

„Van-e köztetek, aki ezt így, amint írva
van, el tudja olvasni? Ha eltaláltátok, írjá-
tok meg Forgó bácsinak.“

Helyesen megfajtották: Ambro
Emma és Nándor, Lackenbacher Rezső, Máj
Ilka, Berta és Eszti, Prandter József, Zsigárdy
Flóra, Vinceze Karolina, Gizella és Flóris, Toldy
Géza, Meskó Pepi, Wollák Izabella, Janka és
Adél, Kozma Sándor, Schwarz Aurél, Tóth
Dezső, Allein Tirza és Ofner Dániel, S athmáry
Janka, Kronberg Irma és Lajos, Burián Aranka,
Polifka Ferencz, Fischer Etel, Herczl Mariska,
Kocsis Gizella, Pendl Pali, Frommer Gyula,
Grünzwaig Lipót és Dávid, Frommer Nelli,
Ordódy Feri és Antal, Fischer Helena, Jakoby
Eszter, Szentiványi Anna, Propper Lajos, Korom
Mariska, Goldmann Lipót, Gál Irma, Lórik
Emma, Jászfy Jolán. Az orsz. protest. árvaház
növendékei közül: Újj Gyula, Lovász Lajos,
Kovács Károly, Geduli Lajos, Szlávik Mihály,
Kovács Gyula, Rau Lajos, Kis Pál, Turcsányi
András, Ferenczi Izabella; Koburg Sarolta,
Koós Mari, Metzler Gusztáv, Schwimmer Ka-
rolina, Ilona és Grüner Regina, Kovács Benő,
Darabanth Olga, Bakonyi Aranka, Nagy Vilma,
Velösy Károly, Vojnits Ilona, Gerstmann Edu-
árd, Schönfeld Olga, Alszegehy Pál, Winkler
Miksa, Steiner Albert, Király Etelka, Bucsányi
Gizella, Tóth Jenő, Michailovics Cornél, Halásy
Sándor, Zlinszky Aladár, Lovich Aranka, Ei-
sert Irén, Tripolszky Erzsike, Adler Ilona,
Lemle Erzsike, Kovács Juliska, Mohár Ilon,
Wohl Juliska, Auber Mili és Nina, ifj. Végh
Mihály, ifj. Kremnitzky Ferencz, Páztik Iza-
bella, Virág Béla, Winterstein Paula, Földváry
László, Koós Eszti, Weiss Hermina, Gencsy
Leontin, Schossberger Ede, Weisz Vilma, Makra
Ilonka és Rózsika, Kráhl Ernő, Schwimmer
Jenő, Smirmund Jenő, Breuer Adolf, Polifka
Anna és Janka, Lauka József, Toldy Zsigmond,
Rieger Linka, Szeberényi Izabella, Antalfy Ilon
és Iván, Sárközy Erzsé, Kocsós Jolán és Ele-
mér, Géczy Sándor, Kajaba Tihamér, Tóth Jóska,
Diamánt Oszkár, Kovács József, Molnár Janka,
Balásovich Alice és László, Gesztí Augustza,
Jankovich Gyula, Ugron Zoltán, Lázár Etelka,
Unátyinczky Nina, Pecz Irén, Rosenfeld Teréz
és Erzsébet, Lázár Róza, Wolfgang Vilma, Ko-
csy Milike, Huszerl Miksa, Kiripolszky J., Schön
Karolin és Fáni, Ivády Jolán, Horváth Misi,
Epstein Gyula.

A „KI
betűtatalány

Hely
Emma és
Mariska
Rezső, Sip
József (igy
Ilka, Berta
Király Ete
a 2.), Be
Béla (kiv.
Holländer
vics János.
és Adél,
tal, (kiv.
Jenő (kiv.
Fischer H
Berta. Frá
2.), Makra
Eszther (a
1) Szent
Hoffmann
man; Sam
László, P
Sándor, He
nos, Veisz
Lucz Győ
mánd Laj
Janka (kiv.
Krahl Er
és M (c
Izabella (k
röly, Jász
(csak a 3.
kiv a 3.
rassy Béla
Toldy Vil
Grüner I
lágyi Ján
2.), Poll
de el ne
mondván)
Lajos (cs
Antalfy I
Sándor (k
Zlinszky
Sándor (k
chailovics
Sehőn Ká
Elvira, I
Ilka, Tol
(kiv. a 2.
László (k
Endre, I
Ede, (kiv.
Zoltán (k
(kiv. a 2

A „KIS LAP“ 14-ik számában közlött betűtáblányok megfejtése:

„Asszonyok. Hó. Ló-Ól.“

Helyesen megfejtették: Ambro Emma és Nándor (kivéve a 2-at.) Szakmáry Mariska (kivéve a 2. és 3.), Lackenbacher Rezső. Sipócz Frida (kivéve az 1.) Koválik József (igyekeztek nevét olvashatón írni). Máj Ilka, Berta és Eszi, Ridler Erzsébet és Ilonka, Király Etelka, Viski Anna, Mütter Ilon (kiv. a 2.), Beóthy Pál (kiv. a 1. és 2.), Virág Béla (kiv. a 2.) Lackenbacher Berta (kiv. a 2.), Holländer Leo, Asványi Berta (kiv. a 2.), Zelovics János, Weisz Gábor, Wollák Izabella, Janka és Adél, Salicz Gizella, Ordódy Feri, és Antal, (kiv. a 2.), Jankovich Gyula, Deutsch Jenő (kiv. az 1.), Bokros Gizella és Elemér, Fischer Helena, Najmányi Gabriella, Pelládi Berta, Fráter Emelka, Gyórfy nővérek (kiv. a 2.), Makra Ilonka és Ruzsika (kiv. a 2.), Jakoby Eszther (az 1. és 2. kiv.), Bodor Elek (kiv. az 1.) Szentiványi Anna, Nagy Vilma (kiv. 1.), Hoffmann Szidónia és Mukli (kiv. a 2.) Kaufman: Samu és Kálmán, Józsi és Izidor, Zekány László, Pollatsek Alfréd, Barkóczy Béla, Spitz Sándor, Hadál Gusztáv, Adler Mór, Brem János, Veisz Henrik, Till István, Alfai Zoltán, Lucz György, Sümeg Pali, Csatlós János, Dimánd Lajos, Propper Lajos, Tóth Jenő, Molnár Janka (kiv. 1 és 2.), Stanislaw Gizella (a 2. kiv.), Krahl Ernő, Ugron Zoltán, Fuchs Vilma és M. (csak az 1.), Ehrlich Róza, Dömötör Izabella (az 1.), Diébáll Géza, Velósy Károly, Jászfy Jolán (csak az 1.), Huszerl Miksa (csak a 3.), Lázár Berta és Ilka, Fischer Helén (kiv. a 3.), Horváth Erzszi (kiv. 1. 2.) Madarassy Béla, Csatóry Zsuzsa, Metzler Gusztáv, Toldy Viktória, Schwimmer Karolina, Ilona és Grüner Regina (a 2. kiv.), Toldy Zsiga, Szilágyi János (csak a 3.), Bibó Károlyka (kiv. a 2.), Pollák Janos (kiv. a 3., mely pedzi ugyan, de el nem találja, ól helyett i s t á l l ó t mondván), Jeszenszky Béla (kiv. az 1.), Gózon Lajos (csak a 3.), Kemmerer Miksa (a 2. kiv.), Antalffy Ilon és Iván, Szathmáry Irén, Lipovszky Sándor (kiv. a 2.), Bleuer Samu (kiv. a 2.), Zlinszky Ida és Aladár, Splény Erneszta és Sándor (kiv. a 2.), Kelen Emilia és Jolán, Michailovics Cornél, Steuer Gizella, Buday Emma, Sehön Karolin és Fáni (csak az 1.), Ellmann Elvira, Lázár Etelka, Diamant Oszkár, Kohárits Ilka, Toldy Géza (kiv. a 2.), ifj. Végh Mihály, (kiv. a 2.), Kiszely Pista, Balásovich Alice és László (kiv. a 2.), Epstein Gyula, Niszalovszky Endre, Breitner Irma (kiv. a 2.), Schossberger Ede, (kiv. a 2.), Kajaba Tihamér, Kohányi Zoltán (az 1. kiv.), Ivády Jolán, Keley Viola (kiv. a 2.).

A „KIS LAP“ 16-ik számában közlött bibliai földüvány megfejtése:

„Kain, megölvén Ábel össét, a lelkiismeret által üldöztetik.“

Helyesen megfejtették: Ellmann Elvira, Lackenbacher Rezső, Tölgyesy Bertha, Jankovich Gyula, Sipócz Frida, b. Bornemisza Mária, Ninger Riza, Máj Ilka, Berta és Eszti, Kocsis Gizella, Földvay László, Velósy Károly és Mihalecz József, Lázár István, Huszél Miksa, Svaiczter Alexandrine, Rudnyánszky Béla, Király Etelka, Horváth Erzszi, Vadnay Margitka, Koburg Sarolta, Koós Mari, Vollák Izabella, Janka és Adél, Csatóry Zsuzsa, Toldi Viktória, Balásovich Alice és László, Epstein Gyula, Tóth Jenő, Breitner Irma, Schossberger Ede, Horváth Mariska, Linsky Antonia, Sárközy Erzszi, Zsigárdy Flóra, Diósy Ede, Zelovics János, Weisz Gábor, Szikszay Sándor, Kiszely Pista, Kohányi Zoltán, Schusnek Oszkár, Propper Lajos, Bakay Etelka, Konkoly Vilma.

*

A „KIS LAP“ 17-ik számában közlött betűtáblány megfejtése:

„Jó falat.“

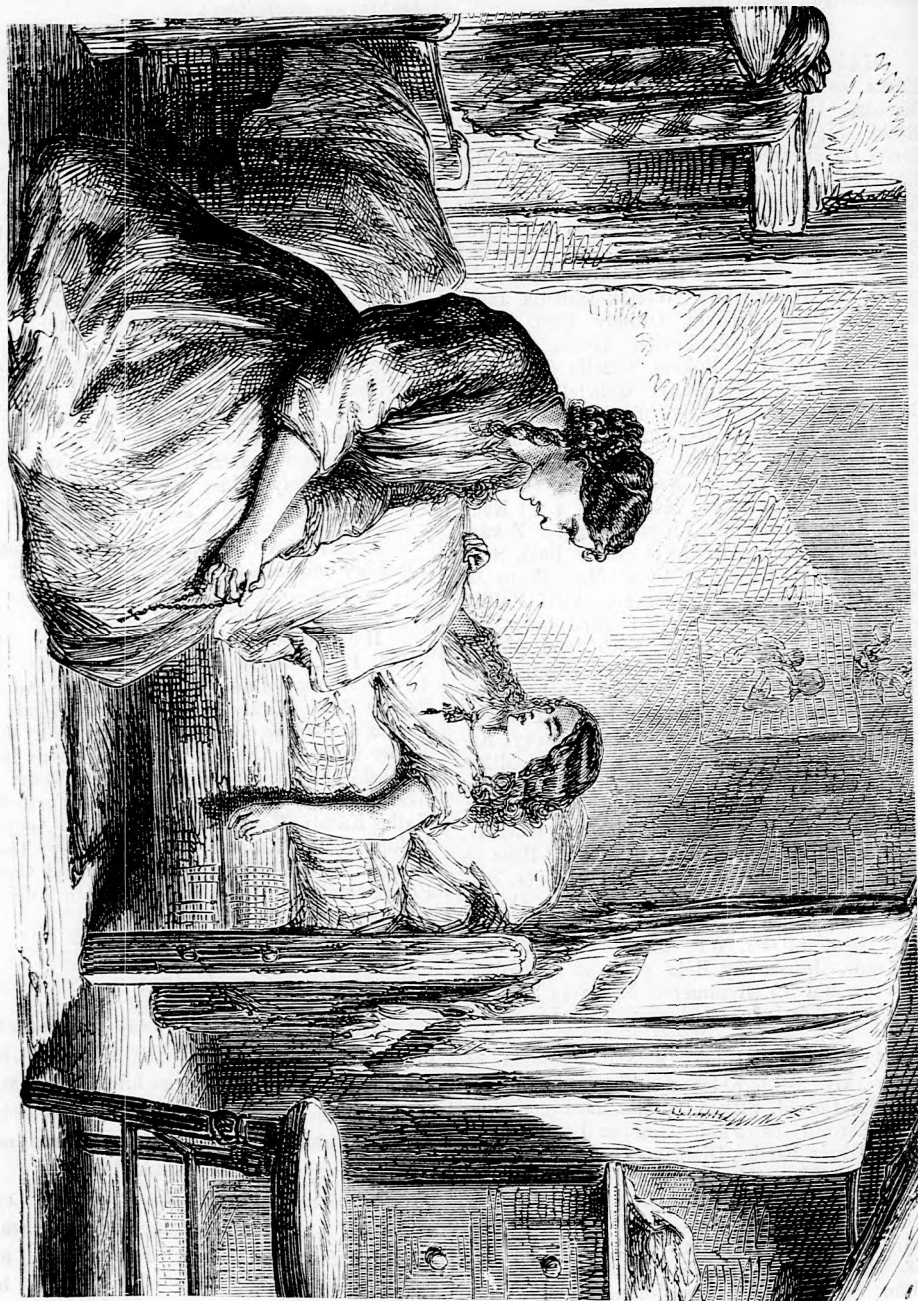
Helyesen megfejtették: Madarassy Béla, Geszti Jolán, Takács Pista, Jávor Lajos, Boross Dani, Felmer Giza, és Adi, Nedeckzy Zsófi, Király Feri, Medgyesy Linda, Pokopecz Geraldine, Földess Tihamér, Géczy Jóska, Fitner Kristóf, Abbatuzzi Jákó, Szemere Böske, Poroszló Fanni, Sárközy Csongor, Réthy Nelli, Abajgató Andris, Fökövy Antal, Forró Géza, Vállas Károly, Engelmann Pali, Derzse Angyalka, Fülöp Radó, Kálmán Alice, Szólóssy Taszilo, Csenger Friczi, Sziráky Ede, Pogonyi Czenczi, Eötvös Melanie, Andorka, Ilka, Fiáth Adél, Erzinger Leona, Soós Laczi.

Kis Értesítő.

Amint láthatjátok, csak a megfejtők névsora is annyi helyét foglalja el a „Kis Lapnak“ hogy ha „Forgó bácsi postáját“ is mellékelem, az elbeszélésekből, rajzokból és versecskékből többet kellene kihagynom, mint a hogy czélirányosnak tartom.

Ez okból „Forgó bácsi postája“ csak a jövő számban fog megjelenni, amely elhatározással, ugy reményem, meg vagytok elégedve.

F. b.

MARTHA NÉNI JULISKA BETEGSÉGÉNÁL. (Lásd a 291. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal : Budapest, bálvány-utca 9. sz
Nyomatott Deutch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.